

Sázava 7. - 11. května 2014

Účast: Pavel a Helča s Pájou, Prcek, Martin K. a Klára, Vilda a Věra se Štěpánem a Natálkou, Lenka a Martin 2, Maré a Marta, Honza A. a Jarča, Jana, Vlád'a, Ňumen, Standa, Zdenda, Pína a Tereza, Hanka, Verča V., Hanička, Helča S., Gába a Jenda, Míla a Ema, Tomáš, Jirka, Zbyněk

Návštěva: Kája, Dan, Radka, Kája H. ...

Středa 7. května 2014 (příjezd do Zlenic): Bídňá zima s naprostým minimem sněhu a suché jaro dopředu signalizovaly, že nás letos čekají problémy s nedostatkem vody v řekách, a jak se blížila první akce vodácké sezóny, bylo jasné, že se naše obavy asi naplní. Týden před plánovaným začátkem splouvání Jarní Sázavy bylo na vodočtu v Nespekách prachbídňých 50 cm. Naštěstí o víkendu konečně pořádně zapršelo, a tak zde hladina vystoupala až na 70 cm, aby se pak - při té nouzi - stabilizovala na přijatelných 60 cm.

Sraz jsme měli po roční pauze opět v oblíbeném tábořišti ve Zlenicích u hotelu Kormorán, kam jako první dorazili Pavel a Helča s Pájou. Hned na úvod je potěšil vrchní, když jim umožnil zajet autem na horní loučku, kde vždy táboříme. Postavili stan a vydali se do Kormoránu na večeři, kde se pak postupně vítali s ostatními, kteří během večera přijížděli: Prckem, Martinem K. s Klárou, Vildou a Věrou s Natálkou a Štěpánem, Lenkou a Martinem 2., Marém s Martou, Honzou A. s Jarčou, Janou, Vlád'ou, Ňumenem, Standou a Zdendou.

A když jsme měli všichni postavené stany, pupíky nasycené navečeřením se a vyprahlá hrdla začali svlažovat kvalitním kozlíkem 11, nastal čas na kytary. Než kytaristi u „hudebního stolu“ naladili, velká část publika zmizela ven z hospody na cigárko, ale jakmile začala hudební produkce, bylo zase plno. A nutno dodat, že čas, během něhož Vlád'a, Maré, Pavel a Honza při několika zkouškách v průběhu zimy a jara rozšířili repertoár o sadu nových písniček, nyní náležitě zúročili. Spousta novinek doplňujících osvědčené pecky jim vydržela asi na pět hodin hraní. Honza vyrobil několik posluchačských zpěvníků (pár kilo do batohu navíc), díky nimž se zpívalo o to víc. No a samozřejmě také popíjelo, zejména když Helča práskla Standu, že má v pátek narozeniny, což bylo třeba již nyní oslavit za pomoci několika rund panáčků.

Řada přišla i na Marého banjo-kytaru či kazoo, jimiž výborně podbarvil sérii Mládkových songů.

Nakonec jsme vydrželi asi až do dvou či tří hodin a majitelé Kormoránu mohli být s dnešní tržbou nadmíru spokojeni...

Čtvrtek 8. května 2014 (Stříbrná Skalice – Zlenice; 11,1 km): Po včerejší pařbě se nám nevstávalo úplně lehce... Vstávalo se nám sakra těžce! Někteří z nás si proto ráno zpřijemnilí návštěvou Kormoránu a konzumací výtečné snídaně, například hemenexu či párků, již zde stejně jako v předchozích letech prozíravě nabízeli. Tedy tento bonus byl určen jen pro ty, jejichž žaludky byly ve stavu schopnosti přijmout nějakou potravu.

Výrazně jednodušší to měla tentokrát většina, již čekal přesun vlakem do Stříbrné Skalice a zde nasednutí do zapůjčených kánoí. Naopak Pavel a Helča s Pájou a Vilda a Věra s Natálkou a Štěpánem záhy dospěli k poznání, že převést si vlastní lodě do Skalice a vrátit se auty není reálné, už proto že plánovaný odjezd ze Zlenic v 10 hodin byl zkrátka z říše (zlých) snů. Dost na tom, že dnes vůbec museli jet autem. Vyrazili proto až ve čtvrt na dvanáct, když ostatní

odcházeli na vlak. Přitom stihli naložit i Pínu, který dorazil až dnes. Naopak domů odjeli suchozemci – návštěvníci Vláša a Ňumen.

Prcek byl nadmíru spokojen, že nemusel svoji kánoí také vyvézt do Skalice a mohl ji nechat ležet v kempu, neboť se pohotově nalodil k Janičce.

Věra, která včera večer Helče líčila temnou historku a svých trablích s couváním, netušila, že na ni čeká malé překvapení. Cesta mezi Stříbrnou Skalicí a Zlenicemi je vlakem či po řece dlouhá jen nějakých 11 kilometrů, jenže autem je to skoro 30. A když se domotali do Chocerad a Pavel v čele „kolony“ dvou vozů zamířil úzkou cestou podél řeky, ujel asi dvě stě metrů do kopce a až zde pochopil, že značka slepé ulice, již předtím minuli, asi nelhala. Nezbylo tedy, než to s loďmi na střeše vycouvat. No a do toho se ještě z obou směrů cpala další auta. Nakonec to tedy zbylo na Vildu.

Zbytek cesty už uplynul bez problémů. Cestující vlakem již byli na místě a dokonce již měli složených 6 zapůjčených červených plastových kánoí dovezených Martinem Soprem ze Sázava-tour.

Počasí bylo docela příjemné, dokonce občas vysvitlo sluníčko, jež se většinou schovávalo za mráčky, a jen tu a tam zafoukal lehký větřík.

Plácek, kde obvykle dáváme loď na vodu, byl zabraný jinou vodáckou partou, a tak jsme se tentokrát nalodili u mostu přes řeku. Nejprve jsme ovšem kovovým klíčem slavnostně odemkli řeku a zahájili tím 20. ročník Jarní Sázavy a 25. ročník plaveb naší party. Řece jsme pochopitelně dali okusit Jaruščina Hu-Hu, aby na nás byla hodná. Jen Prcek s Janou a Vilda se Štěpánem vypluli nedočkavě napřed - no on jim to později vodácký bůh Melounek spočítal i s úroky.

Asi kolem jedné jsme konečně vypluli, když naši flotilu tvořily tyto posádky: Prcek – Jana, Vilda – Štěpán, Věra – Natálka, Honza – Jarča, Maré – Marta, Pavel – Pája, Pína – Helča, Standa – Zdenka, Martin K. – Klára a Lenka – Martin.

Před námi bylo jen jedenáct kilometrů, a tak nebylo třeba pospíchat. Takže jsme pluli pozvolna - ona nám to ani Sázava moc neulehčila, protože s výjimkou jen asi dvou krátkých úseků moc netekla. Na jednom místě jsme ve vrbičkách sklánějících se k vodní hladině zahlédli vypasenou nutrii, která se vůbec nenechala vyrušit ani tím, když jsme dopluli až těsně k ní. Během celého splouvání dolní Sázavy jsme ale pak nutrie viděli ještě mnohokrát, zjevně se zde přemnožily.

Asi v jedné třetině dnešní trasy jsme zastavili na levém břehu na oběd ve Vlčkovci. Menší část z nás zůstala v bufetu u řeky, zbytek zavítal do nedaleké hospody U Žraloka. Zde se slušně nasytil zelňačkou, cmundami, smažáky a jinými dobrotami. Za zmínku stojí i to, že Pína přenechal Pavlovi poslední cmundu, čímž odčinil svůj tři roky starý hanebný a nikdy nezapomenutý kousek z Ohře, kde mu „vyčadil“ před nosem jeho plněné knedlíky.

Pokračovali jsme dál a záhy se přiblížili prvnímu dnešnímu jezu za Chocerady. Úzká retardéra u levého břehu byla uzavřená, a tak jsme jej skoníkovali či v singlu sklouzli po spádové desce. O kilometr a půl dále, na jezu Hvězdonice, kde jsme loď stáhli nebo jej spluli, respektive spadli s kánoemi z vysokého schodu ve šlajsně, pro nás připravil Vilda kouzelné představení.

Vědom si toho, že s laminátkou si nemůže dovolit to, co s plastovkou, chtěl Štěpánovi ukázat dříve hojněji využívaný způsob zdolávání šlajsen - „skok“ bokem („Frajeři to jezděj bokem.“). Nájezd byl docela dobrý, ale pak se zasekli na vrchním trámu zahrazujícím šlajsnu. Zde Vilda začal Štěpánovi dlouze vysvětlovat, jak to vlastně celé provedou.

Co to tam vyvádějí? Při uzavírání sázek, jak to dopadne, přemýšleli ostatní na břehu pod jezem sledujíc gestikulujícího Vildu a hlavou nechápavě kroutícího Štěpána. Konečně vydrů rozhoupali, aby překonali dřevěnou překážku. Hup! Prásk! Nadskočili a bokem se vyklopili do suché odtokové části šlajсны. Salva smíchu zaduněla nad hladinou Sázavy, když se ostatní málem počurali smíchy. Jó, jo, neměli jste vyplouvat před odemknutím řeky!

Poslední dnešní jez - Poddubí, tři kilometry před Zlenicemi, měl také zavřenou šlajсну, již jsme kánoe jednoduše přehodili. Několik plavidel jez překonalo po úplně suché spádovce, za přispění Píny, který je tudy dotlačil dolů. Kdyby ty lodě tlačil po silnici, vyšlo by to nastejno.

Po 18 hodině jsme postupně dopluli do cíle naší plavby ve Zlenicích. Věra s dětmi a Pavel spěchali na vlak, jímž zajeli zpět do Stříbrné Skalice pro auta.

Svým příjezdem naše řady dále rozšířily Hanka a Verča s Haničkou. Někteří však jejich přítomnost možná již ani nezaznamenali, jelikož je plavba náležitě zmohla. Prcek byl našrot a pořád vyprávěl námořnické historky. Byl však na tom navýsost dobře ve srovnání se Zdendou, jehož zničila jeho PETka BeTonu, obsahující jen stopové prvky toniku. Sotva se doploužil do stanu, kde usnul v mokřích botách a s vestou na těle!

S nastupující tmou jsme na chvíli zašli na večeři (krom několika výjimek, například Marého s Martou grilujících klobásky) a na pívko do Kormoránu, ale pak Honza nakoupil za stravenky dříví, a tak jsme se přesunuli k ohni.

Maré, Honza a Pavel vytáhli kytary, a tak jsme měli hudební produkci i dnes. Muzikanti byli za svým „hudebním stolem“ sice průběžně přidušování dýmem z ohně, ale statečně vydrželi asi do dvou či tří hodin...

Pátek 9. května 2014 (Zlenice – Týnec nad Sázavou; 17,9 km): V noci skropil celty našich stanů déšť, což jsme nakonec ocenili, protože když už přišel, tak v pro nás nevhodnější dobu. Vstávali jsme docela brzy, zejména proto, že dnes před námi byl náročný program spočívající v přesunu do kempu v Týnci, návratu vlakem a především ve zdolání 18 kilometrů dlouhého úseku charakteristického dlouhými voleji mezi řadou jezů.

Již po osmé hodině jsme začali postupně vylézat ze stanů, nasnídali se, zabalili a také zaplatili kempovné. Šéfk nám udělal super cenu („čento“ za dvě osoby, stan a auto na den), neboť zjevně ocenil útratu, kterou jsme mu udělali v hospodě, a asi také proto, že jsme si zde za ty roky již vybudovali pozici štangastů.

Při snídani nás rozesmála Jana, která si opakovaně vařila vodu na čaj, aby ji vždy, když už byla hotová, vylila. Po několikerém děja vu zjistila, že problém nebude v třesoucích se rukách, ale v jejím novém úžasném ešusu.

Poté, co nám Martin S. dovezl další dvě objednané kánoe, řidiči konečně vyrazili s auty do Týnce. Do tábořiště dojeli po tradičně delším přejezdu včas, aby se stihli vrátit vlakem, ne však tak brzy, aby zvládli postavit stany. Setkali se zde s Helčou ml. a Terezou, které dnes rozšířily posádky naší flotily.

Vlakem se řidiči vrátili ještě před polednem, takže jsme zvládli v Kormoránu ještě poobědvat a poté konečně posádky položily na hladinu zlenivělé Sázavy našich třináct kánoí (8 z půjčovny a 5 vlastních). Dnešní sestava byla následující: Pína – Tereza, Helča – Hanička, Hanka – Verča, Standa – Zdenda, Pavel – Pája, Honza – Jarča, Maré – Marta, Věrka – Natálka, Martin – Klára, Lenka – Martin 2, Prcek – Jana, Vilda – Štěpán a singlující Helča S. Věděli jsme, že to dnes moc nepoteče, ale skutečnost ještě vysoce předčila naše obavy. Kurňa, někdo vypnul proud! A tak jsme pádlovali a pádlovali a pádlovali. Alespoň, že počasí bylo docela přijatelné, až na ten protivítr, který na dlouhých volejích zesiloval náš „zážitek“.

Ani na jezech jsme si to moc neužili, protože jsme je většinou byli nuceni zdolat shobením lodí zavřenou šlajсну (Čtyřkoly, Čerčany, Městečko). Jen Nespeky šlo s plastáky sklouznout. Hanka si pod jezem navíc nacvičila, jak uvolnit houpající se kánoi poté, co uvízla na kameni.

No ale dokázali jsme si to i zpříjemnit občasnou srážekou a hlavně obědem v Nespekách, kde jsme si na prosluněné zahrádce Staré hospody pochutnali na dobrých hotovkách: hrachovce, cibulače, kachniče, plněných knedlicích, hovězím na česneku, palačinkách aj.

Již předtím se naše flotila roztáhla a na chvostu zůstali díky Hu-Hu zdržení: Lenka s Martinem, Helča S., která se dožadovala fénu („Nemáte někdo fén?“); narozeninový oslavenec Standa se Zdendou a jako obětavý doprovod Martin K. s Klárou.

Jejich zdržení se znásobilo na jezu v Nespekách. Zde se při cvaknutí na voleji před hrází „osvěžili“ Lenka s Martinem (No, zas takové horko nebylo!). Za chvíli si to zopakovali ještě pod spádovkou, kde najeli bokem na kámen. Už byli drobet na plech, což v této fázi plavby bylo trochu brzy. Obědová pauza přišla jako na zavolanou.

Odpádlování zbylých sedmi kilometrů nekonečného voleje jsme posilněni obědem zvládli tzv. „na morál“, a když jsme přetahovali kánoe přes totálně suchý jez Brodce, věděli jsme již, že tábořiště je blízko. Ještě předtím jsme minuli dvě zříceniny: Zbořeného Kostelce na pravém břehu a tovární budovy Jawy na levém. Ani nebylo poznat těch několik století rozdílu v jejich stáří.

Vilda si na Brodcích mohl dovolit dokonce se natáhnout na suché spádově desce a chytat bronz. Stejně museli se Štěpánem čekat na Věrku, která vezla v lodi tyčky od jejich stanu (Proč?).

Asi v půl sedmé začaly připlouvat do kempu v Týnci první lodě, postupně následovány dalšími a se zpožděním i zmíněná „silná čtyřka“. Martin K. s Klárou trochu přeskupili posádky, aby se nezasekli a dotáhli skupinku za světla do cíle a to i včetně rumové víly Helči S. plavající vedle lodi.

I večer nastaly další změny ve složení naší výpravy, když domů odjeli Maré s Martou, ale naopak přijeli Jenda s Gábou, Míla s Emou, Tomáš, Jirka a Zbyněk W.

V paprscích zapadajícího slunka jsme oděni v suchém a teplém dali kafičko u nedávno postavených stanů a na večer se přesunuli do Náklí, kde v televizi „promítali“ hokej, ale my se usadili v salóнку, který u Jaryna (pána v modrém, který nás letos šokoval novým tričkem) dopoledne zamluvila Helča S.

Protože kytaristi mizeli jako deset malých černoušků, zbyli zde na hudbu již jen Pavel s Honzou, ale nedali se zahanbit a pařbička se zpěvem se úspěšně natáhla asi do jedné. Někteří jedinci pak ještě poté pokecali v dešti u stanů...

Sobota 10. května 2014 (Týnec nad Sázavou – Pikovice; 16,3 km): Stejně jako včera jsme i dnes vstávali poměrně brzy, tedy již po osmé hodině. Snídani jsme si tentokrát vylepšili čerstvým pečivem z Lidlu a Jana, pro ty, kteří to včera propásli, opět předváděla se svým novým ešusem, jak znovu a znovu vylít čerstvě uvařenou vodu.

Bylo polojasno a bez deště, takže nám nic nebránilo ve vyplutí. Po nezbytném skupinovém fotu jsme se na vodu dostali ve čtvrt na dvanáct.

Včera dorazivší Jenda s Gábou obsadili uvolněnou kánoi po Marém s Martou, Zbyněk doplnil posádku u Helči S. a pro Jirku s Tomášem dovezl Martin S. ještě jednu novou kánoi. Naopak ale na dnešní plavbu rezignovali Věra s Natálkou a také Honza s Jarčou, jejichž loď svezli do Pikovic Preck s Janou.

Jinak zůstaly posádky oproti včerejšku beze změny. Vlastně až na to, že zpočátku se Hanka s Verčou rozdělily na háčky k Jirkovi a Tomášovi, ale po splutí prvního jezu v Týnci po spádovce se prozíravě vrátily k sobě.

Klidným úsekem jsme se brzy přiblížili Podělusům, kde jsme kánoe shodili zavřenou šlajsnou. Jen několik posádek zvolilo sklouznutí kamenitým spádem v levé části jezu. Nejhodnotnější výkon z hlediska uměleckého dojmu předvedli Preck s Janou, kteří náročný skluz zvládli s přehledem, aby pak mohli v samotném závěru - již pod jezem, oči přihlížejících potěšit krásným polovičním eskymákem...

Díky nízkému stavu vody byl nesjízdný i Brejlov, kde jsme proto naše lodě museli také stáhnout přes trámy v zavřené šlajsně. Nedlouho poté si Tomáš s Jirkou asi řekli, že právě oni

by měli být aktéry nejuvtipnější scénky dnešního dne a práskli se na absolutním voleji. To oplývalo tou výhodou, že ostatní měli díky tomu možnost vše sledovat tzv. jako na talíři, vše náležitě komentovat, fotit a radit, jak vylít loď a zase se do ní dostat.

I přes množství lodí a raftů, které se zde na břehu nakupily, jsme rychle překonali další jez, Kaňov, kteří někteří přenesli a jiní „skočili“ přes vysoký schod šlajсны.

Následovala peřejnatá část s hezkými (byť s notným drhnutím o kameny) sjízdnými jezy: Kaňovem, Pěnkavou a Lesní. Poslední z nich nás překvapil, když jsme jej byli nuceni skodrcat v uměle vytvořeném průjezdu u levého břehu, neboť zde probíhala rekonstrukce.

Po prokličkování mezi kameny poslední peřeje před Kamenným Přívozem a mezi nutriemi spokojeně plavajícími na voleji za mostem jsme postupně připlouvali a zastavovali na pravém břehu, odkud jsme zamířili do osvědčené hospody U Vemenáče.

Na chvostu naší flotily připlulo troj-soulodí Tomáš – Jirka, Standa – Zdenda a Hanka – Verča, které zdržela společná vodní lázeň po jejich skupinovém cvaknutí v peřeje před Kameňákem. Ta následovala poté, co najeli bokem na jeden z kamenů. Hanka s Verčou se hned pochlubily pěknými jelity na nohou, jak se v řece potloukly.

No ale na zahrádce Vemenáče si spravili chuť, když si s ostatními pochutnali na výborných hotovkách: svíčkové, sekačce, kuřeti s karotkou, rizotu, řízcích či smažených hermelínech (přestože nás od nich vrchní odrazoval - asi proto, že jich kuchař udělá každou sezónu tak milión).

S nacpanými pupíky jsme se kolem půl páté opět nalodili a postupně proplouvali místním jezem, kde kamenitá propust ve špici půdorysu ve tvaru písmena V tvoří jakousi minipeřejku. S notným kodrcáním jsme jej zdolali až na dvě posádky, kterým Melounek zkrátka neodpustil, že na Sázavu ve čtvrtek vypluly dříve, než jsme ji odemkli. No ano, Vilda se Štěpánem a Prcek s Janou měli to cvaknutí předplacené!

Do Pikovic jsme po splutí pohodového úseku s mírnými vlnkami dorazili po šesté hodině. V místním kempu na levém břehu jsme Martinovi, který zde čekal ještě na nějaké rafty, vrátili zapůjčené kánoe a také naložili naše vlastní, jež nám pak odvezl do Týnce.

No a my se vydali na vlakovou zastávku. Cestou jsme minuli bufýtek, kde zrovna úplně skvěle hrála ozvučená country kapela Metterhorn. Jen jsme si pomysleli, že by tady byl krásný večer...

Již z Pikovic odjel domů Jirka, později po příjezdu vlakem do Týnce se zde s námi rozloučili také Martin K. s Klárou, Lenka s Martinem, Hanka s Verčou a Haničkou, Tomáš, Jana, Standa, Zdenda a Zbyněk.

Naopak ale na večer přijeli „zapařit“ Kája, Dan, Kája H., Radka a ještě dvojice jejich kamarádů.

Při pochodu z nádraží do kempu, jež vede zpočátku po železniční trati, Pavel usměřňoval Páju: „Neběhej tu po kolejích jako Iveta Bartošová“, za což sklidil pohoršený pohled jakési její postarší fanynky.

Večer jsme poseděli v kroužku kolem Mílova grilu, kde rožnil buřtíky. Museli jsme se přitom schovat pod deštníky, protože začalo drobně pršet. Tak jsme se pak raději ještě přesunuli na pár pivek do Náklí...

Neděle 11. května 2014 (odjezd z Týnce nad Sázavou): Vstávali jsme docela brzy, nasnídali se, přitom trochu pokecali a pak se již jen sbalili a postupně odjížděli domů. A hned nato začalo pršet i ve dne. Takže nezbyvá než konstatovat, že za tu ochranu před deštěm přes den a vůbec vždy, když jsme neměli pevnou či alespoň plátěnou střechu nad hlavou, si Šůvinka zaslouží ne jeden, ani dva, ale hned celé tabličko šunkových chlebíčků...